

Mi a magyar?

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 5. szám, 2020. január 31.

Vége megvan a válasz a fenti kérdésre, bár csak implicit módon, de nem akárcsak: „[V]an egy határ, amit a magyar sohasem fog átlépni, vagy sohasem érzi úgy, hogy azt szabad átlépni, s ez pedig az a határ, hogyha pénzt adunk a semmiért” – mondta Orbán Viktor 2020. január 17-én, péntek reggel a Kossuth rádióban. Tegyük mindehhez hozzá, hogy Orbán Viktor magyarságkritériuma jogerős bírói ítéletekkel szemben kristályosult ki, és most ne is vizsgáljuk a kormányfői megnyilatkozás agitációs és propagandacéljait, megtették ezt épp elegendő. A miniszterelnöki útmutatást mintegy zsinórmértékül felhasználva a magunk szerény eszközeivel igyekszünk megmutatni, hogy ki vagy mi a magyar, és ki vagy mi biztosan nem az. Részben kerüljük majd a közvetlen hivatkozásokat a Szekfű Gyula által szerkesztett, 1939-ben megjelent tanulmánykötetre, mivel „Tempora mutantur et nos mutamur in illis”. Gondoljunk csak arra, hogy a kötet első tanulmányát jegyző Ravasz László református püspök hogyan jutott el a keresztény hittől a zsidóellenes törvények támogatásáig, majd az összeomlásig és a bűnbánatig. Rátérve kormányfőnk magyarságképére, szerinte biztosan nem magyar a néhány ezer magyar állampolgárságú és magyar anyanyelvű iszlám hívő, mivel nekik a hitvallás, a napi ötszöri ima, a zarándoklat és a Ramadán betartása mellett kötelező az alamizsnálkodás gyakorlása, amely során pénzt adnak a semmiért. Orbán szerint nem lehet magyar a körülbelül tízezer magyar állampolgárságú és magyar anyanyelvű izraelita hívő sem, mivel betartva az Ószövetségben megparancsoltakat (3Móz19,9kk, Ruth 2,1kk, Ézs 58,7, Ez 18,6k) pénzt adnak a semmiért. A magyar állampolgárságú és anyanyelvű keresztények sem magyarok, mert az általuk követett Jézus a hegyi beszédben azt tanítja: „Aki perbe fog, hogy elvegye a ruháját, annak add oda a köntösödöt is!” Csak úgy, a „semmiért”. Elgondolkodtató még, hogy Orbán Viktor szerint a magyarok jogerős ítéletekbe foglalt kártérítéseket nem akarnak kifizetni, tehát csak az lehet magyar, aki neki tetsző ítéleteket fogad el; ezek szerint a magyarság fontos kritériuma a törvénsértés. A fenti kizáró kritériumok alapján már könnyebb megvizsgálni, kik felelnek meg a kormányfő magyarságkritériumainak. Természetesen a fél Európát kirabló és felperzselő Attila, akinek nemsokára szobrot emel a hálás magyarság; aztán a finom eufemizmustal kalandozóknak nevezett rabló hadak, amelyek tagjai magyarok lévén nem bolondultak meg, hogy pénzt adjanak azért, amit könnyen el is lehet rabolni. Nyilván igaz magyarok voltak a nyilasok is, mert zsidóktól és zsidómentőktől kártalanítás nélkül vettek el gyárat, szatócsboltot, luxusvillát, pincelakást, ékszert, autót, hokedlit, szőrmét, pelenkát és kiskanalat. Meg persze szabadságot és életet is, és soha nem fizettek „a semmiért”. Magyarok voltak a sztálinista-bolsevista hatalom birtokosai is, hiszen kártérítés nélkül államosítottak gyárat, bányát, házakat, földeket, erdőket, és vettek el a semmiért traktort, lovat, tehenet, disznót, tyúkot, terményt és tojást, szabadságot és életet. Ezek után explicit képet adhatunk miniszterelnökünk magyarságkritériumairól, megfogalmazhatjuk, hogy mi is szerinte a magyarság „sine qua non”-ja. Igaz magyar ne legyen vallásos. Betarthat egyházi regulákat, nagy nyilvánosság előtt részt vehet egyházi eseményeken, de soha nem hagyhatja, hogy valláserkölcsei megfontolásai meggátolják az érdekvezérelt cselekvésben. Alapvető követelmény még a törvények és bírói ítéletek szelektálása aszerint, hogy megfelelnek-e pillanatnyi érdekeiknek, vagy sem. Érdekek s nem értékek alapján gondolkodik, beszél és cselekszik. És aki arra gondol, hogy ne azt nézzük, mit mond Orbán Viktor, hanem mit cselekszik, az gondoljon a településektől elvett oktatási és egészségügyi intézményekre, a trafikosoktól elvett trafikokra, a gazdálkodóktól elvett földekre, az egyetemektől elvett autonómiára, az MTA-tól elvett kutatóhálózatokra és a magyar kvk-któl elvett európai pénzekre. Az 1939-ben megjelent *Mi a magyar?* jeles szerzői Babits, Eckhardt, Ravasz, a kötet megjelenése idején nem láthatták az Európában szinte szükségszerűen bekövetkező változásokat. Magyarabbá alakított-e bennünket az 1939–1956-ig terjedő időszak? Az orbáni válasz szerint igen; és a

2010-es éveket követő időszak nemcsak szavakban, hanem tettekben is ezek mellé a korok mellé állt. Attila hunjai, a kalandozások, a nyilasok rémtettei és a sztálinista-bolsevista rendszer kierőszakolt törvényei főnixként éledtek újjá 2010 után. A magyarságkritérium meghatározása inkoherenciától (belső rendetlenségtől) szenved. Az Orbán Viktor által implicite definiált magyarságtudat káros, gonosz és erkölcsstelen.

Explicit kifejtése, amelyre, reméljük, nem kerül sor, nemzetvesztő, nemzetrontó lesz. Isten mentsen meg tőle, de mi is igyekezzünk!